

РЕШЕНИЕ

№ 39197

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9001** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от М. С. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Е., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис № 5, ел.адрес:[електронна поща] срещу РА № Р-22221924003009-091-001/08.05.2025г. издаден от С. П., в качеството на орган възложил ревизията и В. Г. – ръководител на ревизионния екип, потвърден с Решение № 933 от 25.07.2025г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, с който е установен резултат за годишен авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ и установени вноски за самоосигуряващи се лица за периода 01.01.2018г.-31.12.2023г., респ. начислени са съответните задължения и лихви.

Твърди се допуснато нарушение на процедурата за решаване на спорове от ОДОП поради непредоставен достатъчен срок за представяне доказателства или оспорване на факти.

На следващо място се иска отмяна на ревизионния акт, поради:

Липса на форма и компетентност:

РА е издаден като електронен документ, неотговарящ на предвидената в закона форма и липса на валиден КУЕКЕП. РА е издаден от некомпетентен орган в която връзка се позовава на практика на ВАС.

Допуснато е нарушение на материалния закон:

Налице е продажба на движими вещи, т.е. такива закупени не с цел продажба и използвани от жалбоподателката, както е наследени от нея. Т.е. налице е изключението по чл.12 ал.1 вр. чл.13 ЗДДФЛ. Позовава се и на публично оповесетено становище от НАП/на интернет страницата/ по въпроса „Кои продажби на стоки с наложен платеж се облагат с данъци и кои не?“ в които е посочено, че доходите от продажба на личните вещи, закупени за лично ползване а не с цел да

бъдат препродадени или използвани в производство предназначено за продажба или печалба са необлагаеми, с което се обосновава възражението, че посоченият акт е в отклонение от тези указания, респ. в нарушение на принципа на оправдани правни очаквания.

Не е налице качеството търговец по чл.1 ал.3 ТЗ вр. чл.1 ал.1 от с.з., тъй като не е налице образувано предприятие, не е налице азпределение на труда и усложнен хаактер на дейността, не е налице работа за нуждите на пазара, вещите не са закупувани или произвеждани с цел продажба. Твърди, че е запазила множество движими вещи, останали от баща и, а част от тях и от баба и в наследствен имот, които вещи наместо да бъдат изхвърлени са продадени. Не е осъществявана търговска дейност. Позовава се и на преюдициално решение от 04.10.2018г. по дело С-105/17 на СЕС относно същността на понятието търговец и очертанията от СЕС критерии, а миенно:

- продавачът да разполага с информация и технически познания, каквито потребителят може да няма относно предлаганите за продажба стоки, с което е по-изгодна позиция спрямо този потребител.
- Дали продавачът има правен статут позволяващ му извършване на търговски сделки и в каква степен онлайн продажбата е свързана с търговската или професионална дейност на продавача
- Дали продавачът се облага с ДДС.
- Дали действия от името на определен търговец или за негова сметка или чрез посредничество на друго лице с възнаграждение или стимул.
- Дали продавачът купува нови или употребявани стоки с цел да ги препродаде, придавайки на тази дейност регулярен характер, определена честота или успоредност спрямо търговската или професионалната си дейност.
- Дали всички стоки са от един вид или с еднаква стойност, по-специално дали предлагането се свежда до ограничен брой стоки.

В тази връзка твърди, че нито един от посочените критерии не е налице по отношение на жалбоподателя.

На следващо място – в подстановеното от директора на дирекция ОДОП решение за първи път се излагат нови аргументи, че Р. е търговец, каквито твърдения в РА липсват.

Не е извършено надлежно доказване по смисъла на чл.122 ДОПК, с което посочената разпоредба е неправилно приложена. Във фактическите констатации са описвани факти и обстоятелства неподкрепени от събраните в хода на ревизията доказателства. Предоставената информация от куриерските дружества не могат да се считат за доказателства, тъй като не съдържат първични документи, каквито са товарителницата и разписките за касови операции, които не са електронни. Констатациите на ревизиращите органи не почиват на първични документи и при липса на такива изводите им са неверни/в която връзка се позовава на практика на ВАС/.Т.е. нормата е приложена единствено въз основа предположения на органа.

С оглед изложеното се иска отмяна на РА и заплащане на сторените по делото разноски.

Ответната страна – директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП изразява становището за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с изложените в постановеното от него решение №933 от 25.07.2025г. и които ще бъдат възпроизведени в относимата си част по-долу.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, съдът намира, че жалбата е редовна – подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора, с оглед твърденията на старните и предметът на служебна проверка

съдът съобрази и приема:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед №Р-22221924003009-020-001/21.06.2024 г., изменена със ЗИЗВР №Р-22221924003009-020-002/07.10.2024 г., издадени от С. П. П., на длъжност началник сектор при ТД на НАП П., оправомощена със Заповед ЖЗ-ЦУ-971/10.05.2024 г. и Заповед №З-ЦУ- 1307/21.06.2024 г. на зам. изпълнителния директор на ТД на ЦУ на НАП и Заповед №РД-01-360/10.05.2024 г. на директора на ТД на НАП С..Предметът на ревизионното производство е определяне на задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за едноличен търговец /ЕТ/ и данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ. за вноски за държавно обществено

осигуряване и универсален пенсионен фонд за самоосигуряващи се лица по Кодекса за социалното осигуряване /КСО/ и за вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващи се лица по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. на М. Р..

На база установеното от ревизията е изготвен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221924003009-092-001/11.03.2025 г., връчен на лицето и с упражнено право на възражение в срок. Като следствие е постановен процесният РА №Р-22221924003009-091-001 от 08.05.2025 г., издаден от С. П., в качеството на орган, възложил ревизията, и В. Г., в качеството на ръководител на ревизията. С него са установени допълнителни задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ в размер на 6 877,08 лв., за вноски за ДОО в размер на 9 477,30. лв., за УПФ в размер на 3 219,21 лв. и здравни вноски в размер на 4 541,46 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ са начислени лихви за задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ в размер на 1 717,75 лв., за вноски за ДОО в размер на 3 473,97 лв., за вноски за УПФ в размер на 1 170,25 лв. и за здравни вноски в размер на 1 404,19 лв.

От фактическа страна е прието, че:

За периода от 2018 г. до 2020 г. М. Р. не е подавала годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 50 от ЗДДФЛ. За 2021 г. е подала ГДД с данни в приложение №2 за доходи от стопанска дейност, като ЕТ и доходи от друга стопанска дейност по чл. 29а от ЗДДФЛ. За 2022 г. и 2023 г. са подадени ГДД за доходи от прехвърляне на права или имущество. Жалбоподателката е осигурявана от „НИКАКОМ“ ЕООД с ЕИК 201022.126 за периода от 01.01.2018 г. до 01.06.2018 г. и от „БУЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за периода от 17.10.2019 г. до 30.11.2019 г., като наета по трудови правоотношения, както и като лице, работещо при сумарно отчитане на работното време за повече от 1 месец от „РЕГИКОМ ЕВРОПЕЙСКО ДРУЖЕСТВО“ клон България с ЕИК[ЕИК]. за периода от 22.10.2020 г. до 31.10.2020 г., и като член на секционни изборителни комисии по ЗИНП от [община] през м. 07.2021 г. и м. 11.2021 г., както и като лице, което получава парично обезщетение за безработица от НОИ за м. 07.2018 г. и м. 02.2019 г. Жалбоподателката е внасяла здравни вноски, като самоосигуряващо се лице.

В хода на ревизия и е връчено ИПДПОЗЛ от 23.07.2024 г., във връзка с което са представени документи с писмо вх. №К8-194#1/04.09.2024г.

Извършени са насрещни проверки на „СПИДИ“ ЕАД и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД, приключили с ПИНП.

Изискана е и информация от ЦКБ АД. С Протокол №Р-22221924003 009-ППД-001/29.07.2024 г. е извършено присъединяване и на доказателствата, събрани при извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства (ПУФО) на М. Р., приключила с Протокол №П-22221924040231-073-001/28.05.2024 г., в т. ч. справка за направени пратки и изплатени суми от наложени платежи.

Установено е, че ревизираното лице е извършвало системно продажби на стоки, чрез дружества, извършващи куриерски услуги, което е квалифицирано като извършване търговска дейност по

смисъла на чл. 1 от Търговски закон /ТЗ/, за което е следвало да води счетоводна отчетност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството /ЗСч/.

СГДД за 2021 г. Р. е декларирали приходи в размер на 10 089,00 лв., разходи в размер, на 8 407,50 лв., с попълнено приложение №2 - доходи от стопанска дейност като едноличен търговец и доходи от друга стопанска дейност по чл. 29а от ЗДДФЛ, облагаем доход от 1 681,50 лв. и дължим данък в размер на 252,23 лв., внесен на 08.09.2022 г. За 2022 г. е деклариран облагаем доход в размер на 7 258,00 лв. с попълнено приложение №5 - доходи от прехвърляне на права или имущество и данък върху общата годишна данъчна основа в размер на 725,80 лв., внесен на 13.10.2023 г. За 2023 г. е деклариран облагаем доход в размер на 15 466,00 лв. с попълнено приложение №5 - доходи от прехвърляне на права или имущество и данък върху общата годишна данъчна основа в размер на 1 546,60 лв., внесен на 06.06.2024 г.

На база данни от информационния масив на НАП е установено, че към ревизираното лице са извършени продажби от регистрирани лица по ЗДДС през 2018 г. в размер на 883,05 лв., за 2019 г. в размер на 694,68 лв., за 2020 г. в размер на 619,39 лв., за 2021 г. в размер на 596,76 лв., за 2022 г. в размер на 552,74 лв. и за 2023 г. в размер на 842,96 лв., като разходите са по фактури за извършени услуги от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „ЦКБ“ АД и „ВИВАКОМ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД.

Въз основа данни от информационната система на НАП е установено още, че през периода от 2018 г. до 2023 г. М. Р. е изпращала стоки чрез пощенските оператори - „СПИДИ“ ЕАД и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД, съответно е била получател на изплатените суми по наложените платежи.

В хода на извършена проверка от ревизираното лице са изискани товарителниците във връзка с изпратени пратки чрез „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ АД с наложен платеж, през периода 01.01.2018 г. до 31. 01.2024 г., както и договори, разходни ордери, приходни ордери, банкови извлечения и/или други документи за получени от нея суми по наложен платеж и пощенски записи и всички други документи във връзка със закупени и/или получени стоки, изпратени от нея, чрез тези дружества с наложен платеж, през периода от 01.01.2018 г. до 31.01.2024 г. В резултат са представени обяснения с които се твърди, че през периода са продавани две групи стоки по интернет, а именно лични вещи на семейството /дрехи, обувки, чанти, книги, учебници, грамофонни плочи, техника, домакински уреди, бижута, домакински посуда, стари вещи, наследени от прабаба й, като кърпи, носии, одеяла, покривки, класьори с пощенски марки от баща й, и закупени вещи от магазини, внасящи стоки втора употреба, които после са препродавани. Представени са касови бележки за закупени стоки за периода от 2023 г. до 2024 г. Заявено е, че за продажбата на горепосочените вещи са използвани сайтовете на bazar.bg и olx.bg, като същите са изпращани до клиентите, чрез куриерски дружества. Посочено е, че не пази документи за повечето покупки, както и че не пази товарителни от куриерите за извършените продажби:

При насрещна проверка на „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ЕООД, от проверяваното лице са представени справки и писмени обяснения, приети, както и данни за периода от 01.01.2018 г. до 31.01.2024 г. за изпратени и получени пратки, изпратени и получени парични преводи, получени наложени платежи, снимки на документи, доказващи изплащането във брой на наложения платеж и парични преводи.

От „СПИДИ“ ЕАД при-насрещната проверка са представени писмени обяснения, и данни за периода от 01.01.2018 г. до 31.01.2024 г. с файл за всички пощенски пратки и изплатени наложени платежи на М. Р..

След анализ на получената информация от куриерските дружества е установено, че през периода от 01.01.2018 г. до 33.03.2024 г. РЛ е изпратени 1 527 броя пратки чрез „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД

и 521 броя чрез „СПИДИ“ АД. Предмет на доставки са разнородни стоки - кристални чаши, купи от колекция, книги втора употреба, чаши, сервизи, кристална ваза от колекция, порцеланова кукла втора употреба, сервиз стъкло втора употреба, порцеланов сервиз от колекция, домашна посуда, учебници втора употреба и др. За периода М. Р. е получавала стоки чрез „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ АД - дрехи, книги, текстил, домашни посуда, лъжици, чаши керамика, порцеланови чинии и съдове, играчки, сервизи и други на стойност от 7 211.32 лв.

От данните на файл с наименование „Всички пощенски пратки“ съдържащ информация за всички куриерски услуги с подател РЛ е установено, че размерът на наложения платеж и пощенски парични преводи за изпратени от нея пратки, през периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. е в размер на 64 075,00 лв. От приложените копия на документи за изплатени суми от файлове/папки и приложените снимки на РКО /разходен касов ордер/ е установено, че изплатените суми са получени от РЛ и упълномощени от нея лица. В РКО собственооръчно е вписано името на М. Р. и са подписани от нея, или упълномощено от нея лице, като номерата на товарителниците посочени в документите за изплатени суми съответстват на данните от таблицата за всички доставки от файловете с наименование „всички пощенски пратки“.

От куриерските дружества са представени още електронни изявления с данни за предадените пратки между РЛ и получателите на пратки, както и данни за размера на събраните суми от наложен платеж, като за получаването на същите е положен подпис от същата.

На тази база е установено, че за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. лицето е извършвало редовни продажби на разнородни стоки, предимно за бита, с цел реализиране на приходи/доходи/ от търговска дейност, като от куриерите са отразени 2 048 записа по номера на товарителници, като общия размер на наложените платежи и получените пощенски парични преводи от М. С. Р. е 64 075,00 лв., в т. ч. през 2018 г. в размер на 5 458,00 лв., за 2019 г. в размер на 4 104,00 лв., за 2020 г. в размер на 3 802,00 лв., за 2021 г. в размер на 13 922,00 лв. за 2022 г. в размер на 17 836,00 лв. и за 2023 г. в размер на 19 153,00 лв.

С ИПДПОЗЛ №Р-22221924003009-040-001/23.07.2024 г. от РЛ са изискани данни за получените доходи (източници и размер на доходи и други приходи) за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. и направени разходи за периода, придобито през периода недвижимо и движимо имущество, извлечения от банковите сметки на лицето. Изискани са данни за налични парични средства в брой в началото на всяка календарна година от проверявания период, ведно с доказателства за произход на същите, място и начин на съхранение от придобиването, както и всички документи за изпращане на пратки през периода, в т. ч. договори, товарителници, приемо-предавателни документи /ППП/ и др. документи, удостоверяващи получаване на суми от наложен платеж и парични преводи, както и счетоводни или други регистри за отчитане на операциите и дейността. В искането е посочено да бъдат представени и всички документи, относими към получаване на стоките и изпращаните пратки и получаваните суми, която е изпращана чрез куриер на различни лица фактури, договори и др., както и документи, свързани с осъществяваната дейност през периода - наеми, услуга - куриерски, плащане на сметки за ел. енергия, телефони, други външни услуги и т. н. Изискана е информация за регистрация на електронен магазин, интернет сайтове и платформи за осъществяване на дейността, както и документи за регистрация на потребителите за достъп до сайта на електронния магазин, документи за приети заявки и данни които се изискват от клиентите при направена поръчка и документи и информация за ползвани сайтове за обяви, социални мрежи и др., чрез които сте извършвали продажби в интернет, както и справка за начислени внесените ЗОВ по години, като самоосигуряващо се лице.

С писмен отговор с вх. №К8-194#1/04.09.2024 г. ревизираното лице е заявило, че не съхранява документи за получени доходи. Посочено е, че до м. юни 2018 г. жалбоподателката е работила в

„НИКАКОМ“ ЕООД със заплата от 1 000,00 лв., като след това е била съкратена и е получавала обезщетение за безработица в размер от 900,0 лв. до 1 000,00 лв. От м. 11.2019 г. е работила в „РЕГИКОМ ВАРНА“ ЕООД със заплата в размер на 2 000,00 лв., получавала е издръжка за детето в размер на 100,00 лв. месечно до края на 2019 г., а след този период по 200,00 лв., както и детски надбавки в размер на 50,00-лв. По отношение на разходите са посочени такива за домакинството в размер на 150,00 лв. на месец за ток, вода, телефон, както и за придобит лек автомобил „Форд Ка“ през пролетта на 2019 г. за сумата от 1 300,00 лв. Декларирани са налични парични средства към юни 2016 г. в размер на 5 000,00 лв., а към края на 2020 г. в размер на 20 000,00 лв.

При определянето на дължимия от ревизираното лице данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ ревизиращият екип е направил съпоставка на установените доходи с извършените разходи и не е констатирано несъответствие.

По отношение на произхода на стоките .предмет на продажби, чрез куриерските дружества е посочено, че стоките са две групи, като в първата се включват лични вещи /дрехи, обувки, чанти, домакински уреди, грамофонни плочи, мебели, техника, посуда, стари вещи, наследени от прабаба Й - кърпи, носии, одеяла, покривки, наследство от баща и класьори с пощенски Марки, а във втората считано от 2021 г. насам - вещи, закупени от лицето от магазини втора употреба, както и закупувани стоки от обяви от частни лица в интернет, дадени и дрехи и обувки от приятели, които стоки после препродава в интернет. Жалбоподателката твърди, че за всички тези случаи не притежава документи и касови бележки, както и че вещите от прабаба Й са ръчна изработка и са придобити по наследство, а от баща Й, който е бил колекционер е наследила пет класьора пощенски марки, но не са представени доказателства за тези твърдения.

Заявила е, че търговската дейност е извършвала в 2 онлайн сайта за продажби-www.olx.bg и www.bazar.bg в периода от края на 2021 г. до 12.12.2023 г., като преди това е продавала само и изключително собствени вещи втора употреба /закупени или наследени/. Плащания по банков път не е получавала, тъй като продажбите са извършвани, чрез и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ ЕАД. Относно размера на надценката, с която е извършвала продажбите е посочено че същата е „от 0% до 20%, според вида на стоките. Приложени са касови бележки за стоки, закупени с цел препродажба и за вещи, купувани, използвани и после отново препродадени на 1/3 -1/4 от цената им. За по голямата част от стоките е заявила, че не пази касови бонове.

След анализ на представените документи и писмени обяснения от „СПИДИ“ АД и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД е установено, че през периода от 2018 г. до 2023 г. РЛ е извършвала търговия със стоки, реално доставени до крайните клиенти чрез услуги на тези дружества, като продажбите са извършени онлайн, и стоките се изпращани на клиентите е наложен платеж. Сумите от продажбите са получавани от офисите на „СПИДИ“ ЕАД и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД в страната, от които са доставени стоките.

Прието е, че като доставчик на стоките, поръчани по интернет от клиентите, по предварителна заявка, Р. е имала задължението да издава фискална касова бележка и да я предава на куриерските дружества, които от своя страна следва да я предадат на купувача при получаване на плащането. От данните в информационния масив /ИМ/ на НАП е установено, че РЛ няма регистрирано фискално устройство, поради което е направен извод, че не е издавала такива касови бележки и съответно не е отчитала продажбите по интернет, чрез касов апарат. Констатирано е, че стоките са закупувани от физически лица, като дейността е осъществявана в продължителен период от време от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г.; поради което е прието, че същата няма инцидентен характер.

На тази база е прието, че сделките са осъществявани в рамките на извършваната търговска дейност по занятие, по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 1 от ТЗ от М. Р. Като за периода от 01.01.2018 г.

до 31.12.2023 г. тя е осъществявала търговска дейност по покупко-продажба на стоки, като стоките са продавани по интернет чрез сайтове за предлагане и са изпращани чрез „СПИДИ“ АД и „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД, като сумите от продажба на стоките са изпращани от клиентите чрез наложен платеж и пощенски паричен превод. Предвид горното е установено, че е налице реализиран облагаем доход от ревизираното лице, който следва да се обложи по реда на чл. 26, ал. 1 от ЗДДФЛ, независимо от това, че същото не е отчетло приходите от продажби на стоки като стопанска дейност.

Въз основа на това е констатирано наличие на данни за укрити приходи или доходи по реда на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, като не е представена и счетоводна отчетност, по смисъла чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК. На основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК, на задълженото лице е връчено Уведомление е №Р-22221924003009-113-001 от 07.10.2024 г., с което е уведомено, че основата за облагане с годишен и авансов данък по ЗДФЛ на ЕТ и осигурителният доход за установяване на задълженията за вноски за ДОО, УПФ и за здравни вноски за период от 01.01.2018 г. до 31.12.2023 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 — 124а от ДОПК. Ведно с уведомлението на лицето са връчени уведомление изх. №Р-22221924003009-139-00/07.10.2024 г. почл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК и ИПДПОЗЛ от 07.10.-2024 г., с което е изискано представянето на декларации за имуществено състояние по чл. 124, ал. 3 от ДОПК за 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г., като последните не са представени.

Тъй като не са представени документи, доказващи размера на направените разходи във връзка с доставната цена на реализираните стоки е прието, че липсват доказателства за документално обосновани разходи. Посочено е, че в подадените ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2022 г. и 2023 г. лицето е декларирало суми от доходи от продажба на движимо имущество, за които не е посочена стойността на придобиване на стоките. В подадената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2021 г. лицето е декларирало в Приложение доходи от стопанска дейност като ЕТ или друга стопанска дейност по чл. 29а, като за отчетените приходи в размер на 10 089,00 лв. са посочени разходи в размер на 8 407,50 лв., за които също не са представени данни как са определени и документи, които да съдържат индивидуализиращи данни на получателя /име, ЕГН /.

С оглед на гореизложеното на основание чл. 122 от ДОПК е установен облагаем доход за облагане с годишен авансов данък ПО ЗДФЛ на ЕТ на ревизираното лице, в т. ч. за 2018 г. в размер на 5 458,00 лв. за 2019 г. в размер на 4 104,00 лв., за 2020 г. в размер на 3 802,00 лв., за 2021 г. в размер на 13 922,00 лв., за 2022 г. в размер на 17 836,00 лв. и за 2023 г. в размер на 19 153,00 лв. След приспадане на дължимите осигурителни вноски, определени по реда на чл. 122-124а от ДОПК За 2018 г. в размер на 850,68 лв., за 2019 г. в размер на 1 537,62 лв., за 2020 г. в размер на 1 313,85 лв., за 2021 г. в размер на 3 558,21 лв., за 2022 г. в размер на 4 624,88 лв. и за 2023 г. в размер на 4 855,77 лв. е определена данъчна основа за доходите от стопанска дейност като ЕТ по чл. 122 от ДОПК за 2018 г. в размер на 4 607,32 лв. и данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 691,24 лв. За 2019 г. е определена данъчна основа в размер на 2 566,38 лв. и данък в размер на 384,95 лв. и за 2020 г. в размер на 2 488,15 лв. и данък в размер на 373,22 лв. За 2021 г. е определена данъчна основа за доходите от стопанска дейност като ЕТ по чл. 122 от ДОПК в размер на 10 363,79 лв., дължим данък в размер на 1 554,56 лв., като след приспадане на внесения данък от 252,23 лв. - е определен данък за довносяне в размер на 1 302,33 лв. За 2022 г. е определена данъчна основа за доходите от стопанска дейност като ЕТ по чл. 122 от ДОПК в размер на 13 211,12 лв. и дължим данък в размер на 1 981,66 лв. За 2023 г. е определена данъчна основа за доходите от стопанска дейност като ЕТ по чл. 122 от ДОПК в размер на 14 297,23 лв. и дължим данък в размер на 2 144,58 лв.

С РА N P-22221924003009-091-001/08.05.2025 г. е извършено прихващане на установения

надвнесен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2022 г. и 2023 г. в общ размер на 2 272,40 лв., ведно с начислените лихви общ размер на 63.22лв., с установения годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2018 г., 2019, г., 2020г. и частично за 2021 г., в размер на 2 335,62 лв.

По отношение на задълженията за вноски за ДОО, УПФ и по ЗЗО е прието, че тъй като М. Р. е извършвала дейност по занятие, осигурителният и доход следва да се определи като разлика между установените при ревизията приходи и разходи от продажбата на стоки през съответните периоди, което е и сторено. Прието е, че ревизираното лице е имало качеството на самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО и ЗЗО. На база установеното наличие на обстоятелството по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК за периода 2018 г. до 2023 г. е приложен специфичния процесуален ред за определяне на данъчната основа и осигурителния доход по ДОПК за установяване размера на дължимите данъци и суми за ЗОВ. Ревизираното лице е извършвало трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване като самоосигуряващо се лице, по реда на чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО. Като лице, родено след 31.12.1959 г., във връзка с чл. 127, ал. 1 от КСО, същото е задължително осигурено за допълнителна пенсия в универсален пенсионен фонд /УПФ/. Посочено е, че на основание чл.157, ал.1, т. 1, ал. 5 и ал. 6 от КСО, самоосигуряващото се лице следва да определя авансови осигурителни вноски в приход на ДЗПО/УПФ върху същия осигурителен доход, избран за фонд ДОО и да ги внася в определения с чл. 158, във връзка с чл. 7 ал. 4 от КСО срок. Констатирано е, че на основание чл. 6 ал. 9 от КСО лицето е задължено да определя окончателен размер на осигурителния си доход, въз основа на данните от ГДД по ЗДДФЛ, изчислен по реда на чл.2, ал.4 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина (НООСЛБГРЧ). Въз основа на горното е формирано заключение, че ревизираното лице дължи осигурителните вноски за довносяне за фонд ДОО, УПФ и за здравни вноски.

При определяне на дължимите вноски за ДОО, УПФ и вноски за здравно осигуряване от ревизиращия екип са взети предвид данните в ИМ на НАП за осигуряването на лицето по трудови правоотношения през периода от 01.01.2018 г. до 01.06.2018 г. от ДЖКАКОМ“ ЕООД, от 07.10.2019 г. до 30.11.2019 г. и от м. 01.2020 г. до м. 10.2020 г. от „РЕГИКОМ ЕВРОПЕЙСКО ДРУЖЕСТВО“-клон България и „БУЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, както и подаваните от него декларации обр. 7 за дължимите месечни вноски върху осигурителен доход - половината от минималния размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица за м. 06.2018 г., от м. 03.2019 г. до м. 10.2019 г. и от м. 10.2020 г. до м. 12.2023 г.

За 2018 г. е определен осигурителен доход от извършена дейност като ЕТ в размер на 5 458,00 лв., за 2019 г. в размер 4 104,00 лв., за 2020 г. в размер на 3 802,00 лв., за 2021 г. в размер на 13 922,00 лв., за 2022 г. в размер на 17 836,00 лв. и за 2023 г. в размер на 19 153,00 лв.

При отчитане минималния месечен осигурителен доход от 510,00 лв. за 2018 г., от 560,00 за 2019 г., от 610,00 лв. за 2020 г., от 650,00 лв. за 2021 г., от 650,00 лв. и 710,00 лв. за 2022 г. и 710,00 лв. и 780,0 лв. за 2023 г. и годишния максималния осигурителен доход по реда на чл. 8, т. 5 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ за 2018 г. в размер на 39 600,00 лв. и за 2023 г. в размер на 40 600,00 лв., и размерът на дължимата вноска за ДОО от 14,8% са начислени допълнително вноски за ДОО за 2018 г. в размер на 452,88 лв., за 2019 г. в размер на 907,07 лв., за 2020 г. в размер на 696,42 лв., за 2021 г. в размер на 2 060,45 лв., за 2022 г. в размер на 2 639,72 лв. и за 2023 г. в размер на 2 720,68 лв., като същите са изброени по месеци в таблицата на стр. 19 -27 в РД.

С оглед на посочения по-горе минимален и максимален осигурителен доход за ревизирания

период от 2018 г. до 2023 г. и предвид размер на дължимата вноска за УПФ в размер на 5% са доначислени допълнително вноски за 2018 г. в размер на 153,00 лв., за 2019 г. в размер на 311,44 лв., за 2020 г. в размер на 209,32 лв., за 2021 г. в размер на 696,0 лв., за 2022 г. в размер на 89,1,80 лв. и за 2023 г. в размер на 957,65 лв., като същите са подробно изброени по месеци в таблицата на стр. 19 - 27 в РД.

С оглед на посочения по-горе минимален и максимален осигурителен доход за периода от 2018 г. до 2023 г. и предвид размерът на дължимата вноска за здравно осигуряване от 8% са доначислени допълнително вноски по 330 за 2018 г. в размер на 244,80 лв., за 2019 г. в размер на 319,11 лв., за 2020 г. в размер на 408,11 лв., за 2021 г. в размер на 801,76лв., за 2022г. в размер на 1093,28лв. и за 2023г. в размер на 1177,44лв.

На тази база съдът съобрази и приема:

На първо място жалбоподателката не оспорва извършената от нея продажба на вещи. Спори относно това, че същите на се придобити с цел продажба, а че представляват лични вещи получени по наследство, респ., че не е извършвана търговска дейност и продажбите са необлагаеми. Твърди, че вещите са съхранявани в наследствен имот, собственост на баба и, впоследствие наследен от баща и накрая от нея, ведно с намиращите се вътре вещи.

За визираните имоти, в които се твърди, че са съхранявани наследените вещи е представен Н.А. № 166, том I, РЕГ. № 1795, дело № 143 от 2009г., с който М. Р. продава на М. Д. недвижимите си имоти. Изследвайки твърденето на жалбоподателката съдът се запозна със съдържанието на акта и установи, че жалбоподателката прехвърля 4 поземлени имота, ведно с постройките в тях, съответно – полумасивна сграда със застроена площ от 33м², паянтова сграда с площ от 53м², едноетажна полумасивна селскостопанска сграда с плок от 35м², жилищна сграда с площ от 22м²- противно на житейската логика е да се приеме, че вещите са съхранявани наред с поземлените имоти, тъй като това би ги увредило и направило негодни за продажба, особено предвид дългият период от време в който е трябвало да стоят на открито. Т.е. следва да се вземат предвид постройките. Същите са с обща площ от 143 м² от които следва да се извади площта на селскостопанската сграда/53м²/, по аргументи свързани с естеството на сградата непозволяващи дълготрайно съхранение, без увреда на вещи като на книги, учебници, вази, чаши, кристални и стъклени сервиси и прочее. Т.е. остава обща площ от 90м² по отношение на която всъщност жалбоподателката твърди, че са съхранявани 2 048 артикула. Тези артикули са съхранявани, според възраженията, реално в 3 помещения. За да има достъп, т.е. да може все пак да влезне вътре и да извади съответната вещ, следва да са налице поне 2м² свободна площ на помещение. Респ. използваемата за наследствено складиране площ може да се определи на 84м². Посоченото твърдение изглежда пространствено необяснимо. Наличието на 2 048 артикула предполагат наличието на малък склад, още повече, че част от тях поради чупливостта си изискват повече пространство за съхранение. Независимо, че продажбите са извършвани пред продължителен период от време, то същите са били налични, според твърденията на жалбоподателката, още преди това. Липсата на адекватно твърдение в тази връзка позволява съдът да отхвърли възражението като житейски необосновано, пространствено неаргументирано и нелогично.

Видно от дадените свидетелски показания в рамките на производството, две познати на жалбоподателката са и помагали при изнасянето на вещите от имотите, респ. при товаренето им в С.. Същественото в свидетелските показания, което съдът установява е, че свидетелите посочват предимно книги, освен това пелени носии и малко сервиси/свидетелят С./ и книги, носии, порцелан, подобни неща/свидетелят А./. В този смисъл съдът не може да приеме за установено и доказано наличието на вещите у жалбоподателката преди началото на ревизираната и дейност, тъй като показанията не позволяват индивидуализация на вещите.

На следващо място не се оспорва констатацията, че пред този период жалоподателката е била получател на стоки чрез „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ АД - дрехи, книги, текстил, домашни посуда, лъжици, чаши керамика, порцеланови чинии и съдове, играчки, сервизи и други на стойност от 7 211.32 лв. Нещо повече самата тя твърди, че е закупувала от магазини втора употреба и от обяви от частни лица в интернет, без обаче да е налице конкретизацията относно броя и вида закупени стоки. В този смисъл следва да се приеме, че стоките, предмет на продажба от страна на М. Р. са закупени от нея именно с тази цел. Още повече, че самата заявява, че е продавала същите с надценка от 0% до 20%, според вида на стоките, каквато надценка по отношение на вещи за бита, без колекционерска стойност и специфична рядкост е напълно необоснована и пазарно необяснима. В хипотеза в която ревизиращите органи са установили ясно и категорично факта на извършена продажба на стоки, както и получаване на стоки с такава цел, то в тежест на ревизираното лице е да докаже, че същата има инцидентен и строго личен характер. Такива доказателства не се представят по делото.

В този смисъл съдът приема, че във връзка с наличието на данни за укрити приходи по реализирани доставки заплатени с наложен платеж чрез доставчика С. АД и ЕКОНТ Е. АД са налице основанията на чл. 122 ал.1 т.2 ДОПК. Ревизията е протекла процесуално законосъобразно и данъкът определен въз основа на легален способ.

Като продължение и с оглед фактическият състав на чл. 26 ал.7 ЗДДФЛ за да се приеме, че се извършва търговска дейност по занятие, то следва същата да има постоянен характер, да предполага намерение дейността да е източник на постоянен доход, да е системно и с цел извличане на печалба.

Понятието "търговец" е дефинирано в чл. 1 от ТЗ – всяко физическо или юридическо лице, което по занятие извършва някоя от сделките по ал. 1, т. 1 – 15, или образува предприятие, което по обем и предмет изисква неговите дела да се водят по търговски начин. Действително, както настоява и този касатор, дефинирането на едно физическо лице като търговец не следва от броя на сделките, нито от това дали реализира печалба от тази си дейност /това следва и от директното тълкуване на нормата на чл. 1, ал. 1 от ТЗ/, а от това дали извършваната от него дейност по естеството си е организирана като търговска.

Наличието на множество сделки по продажба, осъществявани през значителен периоди от време, водещи до регулярен доход, което дава основание дейността осъществявана чрез доставчика на куриерски и платежни услуги С. АД и гореописаните от ЕКОНТ ЕКСПРЕС АД да се квалифицира дейността като "търговска" по смисъла на ТЗ.

Посочените факти покриват критериите, възприети в Решението от 15 септември 2011 г. по съединени дела С-180/10 и С-181/10 на СЕС, за квалифициране на дейността като "икономическа", в частност като "търговска" по смисъла на чл. 1 от ТЗ.

По разяснението, дадено от Съда в т. 37 от решението по дело С-246/08, дадена дейност се квалифицира по принцип като икономическа, когато се осъществява редовно и срещу получаване от доставчика възнаграждение. Макар и действително броят и мащабите на продажбите да не са определящи, съществено е, че при описаните по-горе установявания, безспорно жалбоподателката е действал като участник в оборота, който е предприемал активни действия и в този смисъл следва да се приеме, че е осъществявал дейността си по търговски начин /в този смисъл вж. т. т. 37 - 40 от решението на Съда по съединени дела С-180/10 и С-181/10, което макар и да касае приложното поле на системата на ДДС, извежда основаните критерии за квалифициране на дейността като "независима икономическа", а те очевидно са на лице/.

В този смисъл и чрез извършваните доставки, респ. получавани наложни плаежи от С. АД, както и тези от Екоонт Е. АД жалбоподателката е действала в качеството си на търговец, а реализираните

от нея доходи подлежат на облагане съгласно чл.26 ал.1 ЗДДФЛ.

След като се приема, че жалбоподателката е извършвала дейност, подлежаща на задължително осигуряване като самоосигуряващо се лице, то следва да се приеме и, че правилно са установени и определени задължения за ДОО, УПФ и ЗЗО/арг. чл.4 ал.3 т.1 и 2 от 4 КСО/. Посочената от ревизиращи органи норма на т.4 от чл.4 ал.3 КСО е напълно неотнормисима, доколкото същата третира регистрираните земеделски и стопани и тютюнопроизводители-хипотеза нямаща нищо общо с настоящата. Предвид факта, че същата не е реално приложена, а единствено неправилно посочена, съдът не следва да анализира допълнително установената неправилност на акта в тази му част.

В допълнение – задължението за осигуряване за допълнителна пенсия в УПФ е ясно установено в нормата на чл. 127 ал.1 КСО/предвид датата на раждане на жалбоподателката/. По аналогичен начин чл.157 ал.1, ал.5 и ал.6 КСО въвеждат задължението за осигуряване в УПФ и за допълнително задължително пенсионно осигуряване. В тази част РА по същество не е оспорван и липсват изложени твърдения от жалбоподателката за незаконосъобразно или неправилност на същият, в т.ч. и относно конкретно определеният размер на задълженията, респ. изчисляването им, но предвид изложеното оспорване в цялост на РА и с оглед възпроизведената нормативна база съдът счита, че РА е правилен и законосъобразен. Отчетени са трудовите правоотношения на жалбоподателката, подаваните от нея декларации, правилно е определен осигурителен доход за извършвана дейност като ЕТ и е съобразен съответният бюджет по ЗБДОО по години при определяне дължимият размер на вноските от съответната основа. В това число, правилно е установено задължението за вноски за здравно осигуряване предвид задължението по чл.33 ал.1 т.1 ЗЗО и тяхното начисляване съобразно чл.40 ал.1 т.2 от с.з.

При този изход от спора жалбата следва да се отхвърли.

В съдебното заседание по делото ответника е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, без да конкретизира и обоснове претенцията си по размер. Отитайки това му право съобразно чл.161 ал.1 изр. трето ДОП съдът съобрази:

Позоваването и присъждане на разноски на приходната администрация в размера на минималното възнаграждение за един адвокат, респ. по реда на Наредба 1/2004 за заплащане на адвокатската работа е необоново.

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Новоприетата Наредба № 1/2024 изразява ясно принципа, че размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента/чл.1 от Наредбата/. От своя страна чл.2 ал.1 Наредбата предвижда, че при липса на писмен договор възнаграждението се определя от адвокатския съвет съобразно критериите, предвидени в тази наредба.

Дори тези две встъпителни разпоредби очертаващи приложното поле и механизма на определяне възнаграждения изключват възможността за автоматично прилагане на Наредбата спрямо

данъчната администрация.Още повече,че видно от мотивите към прииетане самата Наредба същата създава ориентири,а не стандарти на възнаграждението,при запазване водещ принцип-свобода на договаряне.

В настоящият казус нормата на чл.161 ал.1 изр.второ от ДОПК цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този смисъл ориентирите по Наредбата не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите,така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда,обективиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.Всъщност липсва каквато и да била обосновка на претенцията в тази връзка.

Практиката на СЕС е ясна,недвусмислена и императивна и поражда задължение за националния съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност,най-малкото защото по същество СЕС постановява,че всяко позоваване на автоматизъм,изключващ свободата на договаряне,при определяне размерите на възнаграждението разкрива антиконкурентна същност. Респ. тази наредба не може и не следва да бъде годин,обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки,че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита,че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

В този смисъл претенцията на ответника и автоматичното позоваване на Наредбата е необосновано.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. Разпоредбата на чл.25 ал.2 от НЗПП предвижда възможност за увеличаване размера на възнаграждението с оглед материалния интерес, каквато претенция обаче не е отправена, респ. съдът не следва да се произнася служебно.

С оглед изложеното и на основание чл. 160 ал.1 ДОПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. Р., ЕГН [ЕГН] срещу РА № Р-22221924003009-091-001/08.05.2025г. издаден от С. П., в качеството на орган възложил ревизията и В. Г. – ръководител на ревизионния екип, потвърден с Решение № 933 от 25.07.2025г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА М. С. Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 360/триста и шестдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: